

Arrest

nr. 104 073 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een soennitische Arabier bent. U bent origineel afkomstig uit Ghammas maar u verhuisde op jonge leeftijd naar Najaf. Sinds 2010 betrok u met uw echtgenote Iman en uw dochter Ritaj een huurhuis in de Makrama-wijk. Op 17 mei 2004 sloot u zich aan bij het Iraakse leger en in de loop der jaren nam u deel aan verscheidene operaties tegen het Mehdi-leger. In 2011 promoveerde u van rais 'urafa ('Staf Sergeant') tot na'ib dabit ('Sergeant-Majoor').

Op 17 maart 2012 merkte de legerleiding dat soldaat Jawad Jabbar Mehdi reeds dagen op het appel ontbrak. Jawad Jabbar Mehdi was één van de militairen die via de 'quwwaat damaj' ('geïntegreerde troepen') het leger was binnengeloodst. Van de 'quwwaat damaj' was geweten dat ze werden geïnfilteerd door sjitische organisaties zoals het Mehdi-leger of de Badr-brigades. Dezelfde

dag ontdekte men dat Jawad zijn toegang tot het archief had misbruikt om dossiers van verschillende leden van de fawj (bataljon) te ontvreemden. Enkele dagen later had u verlof en ging u naar het ouderlijk huis in de Makrama-wijk, waar u uw net geopereerde zus bijstond. Op 3 april 2012 werd u opgebeld door uw collega na'ib dabit Jawar Hamza Tawarish. Hij vertelde dat één van uw collega's, rais 'urafa Ghassan Sharawi Al Ardawi, was vermoord. Jawar vroeg u voorzichtig te zijn want Ghassan was net als u een oudgediende van het Iraakse leger die deel had genomen aan de campagnes tegen het Mehdi-leger. Dezelfde dag werd u opgebeld door uw buurjongen Mishal. Hij vertelde dat er enkele onbekende mannen naar u hadden gevraagd. De onbekende mannen hadden lange baarden, droegen vreemde kledij en reden met twee wagens door de wijk. Mishal vermoedde dat ze tot een militie behoorden. U besloot om niet meer naar huis terug te keren en het land te verlaten. U bleef tot 4 april 2012 in het huis van uw ouders, daarna bracht u uw echtgenote naar haar schoonouders in de Makrama-wijk. De dag nadien vertrok u naar Bagdad en dook u onder bij een nicht die in de Amiim-wijk woont. Op 9 april 2012 reisde u via Dohuk naar Istanbul. Op 10 april 2012 kwam u in Istanbul aan. U bleef er tot 15 april 2012 en reisde vervolgens per vrachtwagen naar Europa. Op 22 april 2012 kwam u in België aan en op 23 april 2012 vroeg u asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u van uw echtgenote dat de onbekende mannen ook later navraag naar u deden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 03/05/2010, kopie identiteitskaart vader, kopie identiteitskaart moeder, kopie identiteitskaart echtgenote, kopie identiteitskaart dochter, nationaliteitsbewijs dd. 20/09/2011, kopie nationaliteitsbewijs vader, kopie nationaliteitsbewijs moeder, kopie nationaliteitsbewijs echtgenote, kopie rantsoenkaart, kopie woonstkaart, huwelijksakte, diploma hoger onderwijs, attest ivm. verdwijning vader in 2002, diverse aanbevelingsbrieven en certificaten van het Amerikaanse leger, foto's tijdens militaire dienst, diverse militaire badges, promotiebrief dd. 21/08/2011, aanstellingsbrieven.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het is namelijk niet overtuigend dat u door het Mehdi-leger wordt gevisieerd omwille van uw militair verleden. En dit omwille van de volgende redenen:

In de loop van het gehoor verklaart u dat de moord op Ghassan een indicatie is dat u het risico op vervolging loopt (zie CGVS, p. 13, 19). Het is dan ook zeer vreemd dat u zeer weinig informatie kan geven over zijn overlijden (zie CGVS, p. 23). U weet niet waar of hoe hij is gedood. U geeft bovendien zelf aan dat u zich niet heeft geïnformeerd naar wat er precies is gebeurd (zie CGVS, p. 23). Dat u het overlijden op Ghassan aanhaalt als één van de redenen om het land te verlaten en vervolgens niet meer weet dan dat hij door onbekenden werd vermoord, is zeer merkwaardig. Men mag verwachten dat een asielzoeker zich zo goed mogelijk informeert om zo meer precieze verklaringen te kunnen afleggen over de sleutelementen van zijn asielrelaas. Dat blijkt bij u allerm minst het geval te zijn. Dat u heeft nagelaten u hierover te informeren, terwijl het essentiële informatie zou betreffen om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U beschikt verder over geen enkel begin van bewijs dat uw verklaringen over de moord kracht bijzet.

Uw verklaringen over de onbekenden die u zoeken, de tweede indicatie dat u wordt gevisieerd, kunnen evenmin worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen als zou u persoonlijk worden gevisieerd. Mishal zei op 3 april 2012 dat er militieleden naar u op zoek waren. Later vertelde zijn echtgenote dat de mannen nog steeds naar u op zoek waren (zie CGVS, p. 3, 14). Vooreerst moet worden vastgesteld dat het louter gaat om waarschuwingen die u via derden kreeg. Uw buurman Mishal zou u hebben gezegd dat er mensen naar u kwamen vragen. U bent zelf niet rechtstreeks benaderd. Bovendien betreft het slechts een blote bewering die u niet kan staven. Verder is het opmerkelijk dat u, hoewel uw buurman refereerde naar de wagens, "blijkbaar van milities", en naar de vreemde kledij van de personen die naar u vroegen, noch naar die wagens, noch naar die kledij heeft gevraagd (CGVS p.14, 24). Men kan nochtans verwachten dat u zich zo goed mogelijk zou informeren over deze personen om zo een beter zicht te krijgen op de personen die u bedreigden, te meer omdat uw familie, waaronder uw echtgenote en uw dochter, nog steeds in de Makrama-wijk verblijven (zie CGVS, p. 5, 6).

Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u na de feiten van 3 april 2012 geen contact zocht met uw collega's (zie CGVS, p. 7-8). Het is niet onredelijk te verwachten dat u zich bij hen zou informeren over wat er aan de gang was, wanneer u en negen anderen worden bedreigd omwille van jullie militaire carrière (zie CGVS, p. 13). U beweert dat u hen niet kon bereiken omdat u hun telefoonnummer niet had (zie CGVS, p. 8, 21, 22). Enige nuance hieromtrent is echter op zijn plaats, want uit uw verklaringen blijkt dat u nog tot en met 5 april 2012 hun nummers in uw bezit had (zie CGVS, p. 22). U

had dus ruimschoots de tijd om bij collega's, waaronder Jawar, bijkomende informatie te verwerven. U beweert dat u hen niet contacteerde omdat u uw vertrek voorbereidde. Ook deze uitleg is weinig overtuigend. Het is zonder meer vreemd dat u het drastische besluit om (quasi onmiddellijk) het land en uw familie te verlaten uitsluitend baseerde op de onvolledige informatie (zie hoger) uit twee telefoongesprekken met respectievelijk Jawar en Mishal. Een dergelijke gang van zaken komt weinig doorleefd over en kan allerm minst getuigen van de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees omdat u en uw collega's op een dodenlijst zouden staan.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u verklaart dat dit uw enige probleem was. Verder kan niet worden geconcludeerd dat uw verleden als militair tot vervolging zal leiden. U was ongeveer acht jaar, van 17 mei 2004 tot 28 maart 2012, in militaire dienst zonder dat u problemen had als gevolg van uw werk (zie CGVS, p. 15). De nabijheid van het hoofdkwartier van het Mehdi-leger (zie CGVS, p. 14, 18) of de slogans die op de muren werden gekalkt, veranderen hier niets aan. Het doet namelijk geen afbreuk aan de vaststelling dat u acht jaar lang zonder problemen uw job uitoefende ondanks uw regelmatige deelname aan acties die tegen het Mehdi-leger gericht waren en ondanks de incorporatie van de 'quwwaat damaj'. De slogans op de muur en de aanwezigheid van een kantoor van het Mehdi-leger zijn hoogstens indicaties van de aanwezigheid van bepaalde ressentimenten, maar bewijzen geenszins dat u persoonlijk zal worden geviséerd.

Uit het voorgaande blijkt dat uw verklaringen over uw concrete vluchtaanleiding in maart – april 2012 niet overtuigen. Daarom kan er logischerwijs niet worden geconcludeerd dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De documenten bevestigen namelijk enkel uw identiteit, uw afkomst, uw familie situatie en uw professionele activiteiten. U legt verder geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u persoonlijk werd of wordt geviséerd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Najaf in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 26 september 2012 die aan het administratief dossier werd toegevoegd).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1A, §2 van het Internationale Verdrag van Genève, artikelen 48/3, § 2 en § 4, e, § 5, 57/7 ter, 48/5; 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoeker stelt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en het feit dat hij voor het Amerikaanse leger heeft gewerkt. Het CGVS heeft zich geen vragen gesteld bij de behoefte aan effectieve bescherming. Verzoeker past deze elementen toe op de vluchtelingendefinitie.

In het middel genomen uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voert hij aan dat de situatie die door het CGVS in de motivering wordt beschreven door zijn eigenlijke bronnen wordt tegengesproken. Hij stelt een onmenselijke behandeling te vrezen in de zin van artikel 48/4.

2.1.2. Bij aangetekende brief van 28 mei 2013 worden de originelen toegestuurd van een convocatie door de politie en de overlijdensakte van de heer Alkaabi B.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker benadrukt zijn profiel van militair die sinds 2004 tot april 2012, moment waarop hij zijn land van herkomst verliet, onder meer betrokken was bij operaties tegen het Mehdi-leger. Verzoekers profiel als voormalig militair staat te dezen echter niet ter discussie. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit zou blijken dat hij louter op basis van dit gegeven een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging zou hebben.

In de bestreden beslissing wordt tevens omstandig gemotiveerd waarom de aangevoerde vrees voor vervolging niet gegrond is, *in casu* omdat verzoeker (i) zeer weinig informatie geeft over de omstandigheden van de moord op Ghassan, die door verzoeker aanzien wordt als een indicatie voor het gevaar dat hij persoonlijk zou lopen (ii) weinig informatie kan geven en evenmin veel persoonlijk initiatief aan de dag legde om zich te informeren omtrent de onbekenden die naar hem om zoek zouden zijn (iii) na drie april 2012, de datum waarop hij ingelicht werd over de moord op Ghassan, geen contact meer opnam met zijn collega's teneinde zich bij hen in te lichten over zijn dan wel hun situatie. Deze motiveringen vinden steun in het administratief dossier, worden niet dienstig weerlegd, zijn terecht en pertinent; derhalve worden ze door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker thans aanvoert dat hij zijn land verlaten heeft omwille van zijn werk bij het leger en deelname in 2004 aan operaties tegen JAM, samen met het Amerikaanse leger, dient te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij voor april 2012 geen noemenswaardige problemen had omwille van zijn werk (gehoor CGVS, p.15). Aldus blijkt dat verzoeker tijdens de periode waarin het sektarisch geweld in Irak op zijn hoogtepunt was, zoals algemeen geweten in de periode 2006-2008 (zie ook landeninformatie in administratief dossier), zonder noemenswaardige incidenten werkzaam bleef in Najaf, hetgeen zijn thans aangevoerde vrees op de helling zet.

Inzake de stukken die bij aangetekende brief van 28 mei 2013 werden bijgebracht dient te worden opgemerkt dat (i) de overlijdensakte van Alkaabi Baha, die volgens verzoeker een gedode collega zou zijn, geen direct of indirect verband aantoont met verzoekers relaas (ii) daargelaten de vraag naar de authenticiteit van het document, de oproeping om zich naar een politiekantoor te begeven, gelet op het hoger vastgestelde, niet kan aangenomen worden als een element voor de aangevoerde vrees voor vervolging.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoeker, in het kader van artikel 48/4, aanvoert dat de situatie die door het CGVS in de motivering wordt beschreven door zijn eigenlijke bronnen wordt tegengesproken dient te worden opgemerkt dat hij deze bewering niet op enige wijze duidt. Derhalve blijft de motivering inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van afkomst, Najaf, staande.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS